

جزییات برگزاری دو نمایشگاه جدید

موزه هنرهای معاصر تهران

نشست رسانه‌ای بازگشایی مجدد نمایشگاه جدید موزه هنرهای معاصر تهران با عنوان «تهان بر عیان» باحضور هادی مظفری (مدیر کل هنرهای تجسمی) و دیگر مسئولان امروز برگزار شد.

به گزارش ایلنا، نشست رسانه‌ای بازگشایی مجدد نمایشگاه جدید موزه هنرهای معاصر تهران با عنوان «تهان بر عیان» با حضور هادی مظفری (مدیر کل هنرهای تجسمی)، احسان آقایی (رئیس موزه هنرهای معاصر تهران)، شهریار حاتمی (کیورتور نمایشگاه «تهان بر عیان») و امیرراد (کیورتور نمایشگاه «پرسونا») دیروز سه‌شنبه یازدهم خردادماه در موزه هنرهای معاصر تهران برگزار شد. در ابتدای برنامه هادی مظفری ضمن خوش آمدگویی به حاضران گفت: طی این مدت مجسمه‌های موزه نورپردازی شده‌اند تا یک ماه دیگر درهای باغ مجسمه موزه بازگشایی خواهد شد و مخاطبان می‌توانند از آن دیدن کنند.

او با اشاره به اینکه، باغ مجسمه با حمایت سازمان زیباسازی شهر تهران انجام شده گفت: بر اساس مصوبه هیئت مدیره زیباسازی تهران، قرار است ساختمان موزه نیز برای نورپردازی در اختیار آن‌ها قرار بگیرد تا موزه چون نگینی در شب‌های تهران بدرخشد.

مظفری در ادامه گفت: قرار است تا پایان سال ۱۴۰۰ هفت نمایشگاه در موزه برگزار شود. کلادر برنامه‌ریزی جدید موزه هنرهای معاصر قرار شده طی سال حدود هفت تا هشت نمایشگاه برگزار شود که در موعد مقرر جزییات برگزاری اطلاع‌رسانی خواهد شد.

او ادامه داد: تا پایان تابستان نیز «کلون موسیقی معاصر»، «معماری و شهر»، «هیو مدیا»، «دیزاین» و «سینماتک» نیز کار خود را آغاز می‌کنند. همانطور که وعده کرده بودیم از حدود یک سال و نیم پیش، آماده‌سازی شش جلد کتاب نفیس موزه در نیمه راه است؛ ۲ کتاب آماده شده و ۴ کتاب دیگر در دست چاپ است و مردادماه مراسم رونمایی این کتاب‌ها را شاهد خواهیم بود.

در ادامه برنامه احسان آقایی (رئیس موزه هنرهای معاصر تهران) نیز خطاب به حاضران گفت: قرار است در رویداد جدید موزه ۲ نمایشگاه به صورت همزمان در گالری‌های موزه افتتاح شوند. نمایشگاه اول با عنوان «تهان بر عیان» ۱۸ خردادماه و نمایشگاه دوم با عنوان «پرسونا» شامل مجموعه آثار اندی وارهول ۲۵ خردادماه افتتاح خواهند شد. پس از صحبت‌های رئیس موزه هنرهای معاصر تهران، شهریار حاتمی (دبیر نمایشگاه «تهان بر عیان») گفت: نمایشگاه «تهان بر عیان» مهندسی تصویر در نگارگری ایران، بر اساس پروژه پژوهشی من شکل گرفته است.

حاتمی افزود: این رویداد درباره پیوند علم و هنر در سده ۱۸ تا ۱۱ هجری ایران است و به صورت تخصصی به نگارگری می‌پردازد. این نمایشگاه به صورت تخصصی روی هندسه تصویر کار می‌کند و هدف این بوده که هندسه‌دانان ایرانی چه کسانی بودند و نگارگران ایرانی از چه عملی در کارشان بهره می‌گرفتند.

دبیر نمایشگاه «تهان بر عیان» در ادامه گفت: پژوهش انجام شده، مشخص کرد که در بین هنرهای ایرانی دستورزبانی مشترک وجود دارد که ریشه آن در علم هندسه است.

او پس در باره روند برگزاری نمایشگاه اینگونه توضیح داد: در ابتدا با تارخیکی تصویری از ۳۰۰ سال نقاشی ایران نمایش را بر اساس کتاب «جامع الطوائف» رشیدی شروع می‌کند و تا «شاهنامه شاه عباسی» پیش می‌رود. همچنین در نمایشگاه به حضور هندسه در نمایشگاه پرداختیم که در لایه به نمایش گذاشته می‌شود. به اضافه اینکه نمایشگاه «تهان بر عیان» می‌تواند به هنرمندان شاخه‌های دیگر کمک کند چون این پروژه صد در صد فرهنگی و پژوهشی است.

است که در «ردپای پلنگ صورتی» یا مقالاتی با تکیه بر مفهوم «تئاتر آبهندوانه‌ای» است. همین نگاه موجب می‌شود خواننده از خودش بپرسد شاید دولت‌آبادی از این رویه برای دوری جستن از نقد تند نسبت به هنرمندان علاقه‌مندش استفاده می‌کند. برای مثال در جریان صحبت از نوشین یاسکویی، نوشتار به نحوی است که گویا رویه کاری این هنرمندان از خطا مصون بوده است.

کتاب ناصر حسینی مهر با عنوان «تئاتر در ایران» که اخیراً منتشر شده است، نگاهی کاملاً متفاوت ارائه می‌دهد. او در مواجهه با تئاتر اسکویی آن را خطا پذیر و قابل انتقاد برمی‌شمارد. با اینکه اسکویی پس از بازگشت از شوروی اتفاقات جدیدی در تئاتر پدید می‌آورد، اما واقعیت این پدیده‌ها به زعم حسینی مهر بدان بزرگی نیست که سال‌ها مورد ادعای قرار می‌گیرد. دولت‌آبادی از این نظر در نقادی جریان‌های محبوبش عقب می‌ماند.

با این همه نوشتن تاریخ تئاتر در این روزگار بسان لنگه کفشی است در بیابان. عده‌ای انسکد تمایل به نگارش تاریخ از خود نشان داده‌اند و بخش مهمی از بزرگان تئاتر به بیان شفاهی بسنده می‌کنند، بیاناتی که مخدوش و بی‌سندند. پس شاید سنت جستارنویسی بتواند بخشی از جاهای خالی تئاتر را پر کند، همانند تئاتر دوره رضاخان که کمتر درباره آن سخن به میان می‌آید یا عصر قزرت دهه شصت که اساساً بخش پاک شده تاریخ تئاتر است.

است؛ اما در تاریخی متفاوت و با نگرشی متفاوت. شاید کتاب را ادامه «خنده پنهان» بدانیم، با قالبی متفاوت. کتاب حاوی چهار مقاله با اشاره به چهار دوره تاریخی مختلف است: قاجارغ، مشروطه، پهلوی اول و پیش از کودتای ۲۸ مرداد. اگرچه ظاهر مقالات خبر از یک رابطه ارگانیک نمی‌دهد، اما دولت‌آبادی موفق می‌شود ناخودآگاه رابطه شکل‌گیری تئاتر رئالیستی از دل دنیای مولبری را بررسی کند. او با ارائه تصویری از شروع کار نوشین و مخالفت او با نمایش‌های کمدی ایرانی، زمینه فرهنگی گرایش به رئالیسم را عیان می‌کند. رویکردی که منجر به جریان فرهنگی متفاوت و البته آفرینش جنس متفاوتی از مخاطب می‌شود.

آنچه کتاب را متمایز می‌کند شیوه جستارنویسی نویسنده است. یکی از دلایل سخت شدن نوشتار تاریخی در ایران گریز از جستار است. جستار روشی نسبتاً ژورنالیستی برای بیان باور و نگاه فردی به تاریخ است. در بیشتر مواقع نظر نویسنده غالب می‌شود و وجه علمی - روش خشک و سرد در بیان محتوا - کمرنگ و در نهایت روایت بر تاریخ چیره می‌شود. شیوه‌ای که نویسندگان مشهوری چون تری ایگلنسون در نگارش بهره می‌برند. با این حال دولت‌آبادی از روایت حذر می‌کند و کمی از ماجراجویی شخصی فاصله می‌گیرد. تلاشش بهره‌گیری از یک اسلوب نقادی منبعث از مکتب است. از همین رو جستار کمی خشک و لحن جدی می‌شود. این دقیقاً بر خلاف رویه‌ای

کلیات فراتر نرفته‌اند. مزیت کتاب دولت‌آبادی در همین است. او در «خنده پنهان» با اتخاذ خوانشی لوسین گلدمن، منتقد چپ‌گرای فرانسوی، از وضعیت تاریخی تئاتر ایران فاصله می‌گیرد و ریشه‌ها را در جای دیگری دنبال می‌کند، در جایی به نام مشروطه خواهی. دولت‌آبادی در این مسیر وضعیت جذاب پارادوکسیکالی را روایت می‌کند.

جایی که عامل مطلقه عازم لندن می‌شود و رهاوردی غربی با خود می‌آورد: تکیه دولت. بنای عظیم تکیه دولت با تاسی از سالن‌های تئاتر لندن اما جایی برای اشکال مدرن نمایش نمی‌شود؛ بلکه فرصتی است برای اوج‌گیری تعزیه و البته تثبیت قدرت مطلقه. حالا وضعیت و نسبت تئاتر غربی برجسته‌تر می‌شود. نظریه پردازان مشروطه خواهی گویی درام غربی را فرصتی برای بیان نیازهای خود می‌دانند. حال هر چند ریشه‌های درام اروپایی در ایران به شخصیت‌های غیرتئاتری بازمی‌گردد؛ اما تئاتر فرصتی برای انتقاد و روشنگری عصر مشروطه می‌شود. دولت‌آبادی با خوانش تاریخ مشروطه و البته بازخوانی نظریات، دلایل انتخاب کمدی مولیری و چگونگی عملکرد آن را ارزیابی می‌کند. به عبارتی دیگر تاریخ تئاتر مشروطه اهمیتی ندارد؛ آنچه مهم می‌شود چگونگی و چرایی این رویداد است. بدون در نظر گرفتن ترتیب تاریخی.

در کتاب «شکل‌گیری تئاتر رئالیستی در ایران و چند مقاله‌ی دیگر» نیز وضعیت به همین منوال نهضت‌های اجتماعی نبوده و هر نسل ما با یک جنبش مواجه بوده‌و این خودش بستر ساز جریان است چون جنبش نیاز دل یک جریان بر می‌آید یا مشترک دارند، گزینش این جریان‌ها کاری سخت است. اینکه گزاره‌هایی که می‌خواهیم کنار بگذاریم بتوانند در یک نظام واره قرار گیرد نیز مساله مهمی است. جریان‌ها سیال و پویا هستند و حیات وممات‌شان فراز و نشیبی است. با این نگاه این موضوع مهم است که چگونه می‌توانیم متفکران و اندیشمندان را داخل یک جریان بگذاریم؟

عضو شورای عالی انقلاب فرهنگی افزود: جریان به این معنا است که هم در ساخت عمل و هم در ساخت نظر با هم حضور دارند یعنی وقتی به جریان تبدیل می‌شوند که در کنشگری نقش دارند. این ما فهمیم جریان شناسی را ایجاد می‌کند و چون جریان شناسی در ایران سابقه ندارد بدین لحاظ کار سخت می‌شود.

وی در عین حال تاکید کرد: مکاتب و تاریخ اندیشه در ایران ادبیات علمی اش تعریف شده اما در جریان شناسی ادبیات علمی در مرحله اولیه است و تازه یک مفهوم پیدا کرده است. وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی ادامه داد: ایران معاصر به جریان شناسی بسیار نیازمند است. در ۱۵۰ سال گذشته ایران بستر جدال سنت و مدرنیته در حوزه‌های ارزشی، نهادی و معرفتی بوده و م‌س‌انوز در این ۱۵۰ سال در منازعه‌ای هستیم که حتی قالب ندارد و خود این تولید جریان می‌کند.

وی گفت: ما ۱۵۰ سال است که شاهد جنبش‌های پیوسته اجتماعی در ایران هستیم و هیچ کشوری در این مدت بستر جنبش‌ها و نهضت‌های اجتماعی نبوده و هر نسل ما با یک جنبش مواجه بوده‌و این خودش بستر ساز جریان است چون جنبش نیاز دل یک جریان بر می‌آید یا مشترک دارند، گزینش این جریان‌ها کاری سخت است. اینکه گزاره‌هایی که می‌خواهیم کنار بگذاریم بتوانند در یک نظام واره قرار گیرد نیز مساله مهمی است. جریان‌ها سیال و پویا هستند و حیات وممات‌شان فراز و نشیبی است. با این نگاه این موضوع مهم است که چگونه می‌توانیم متفکران و اندیشمندان را داخل یک جریان بگذاریم؟

وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی صبح دیروز

در آیین رونمایی از مجموعه کتاب‌های جریان شناسی فکری فرهنگی در ایران معاصر بر ضرورت و نیاز ایران معاصر به جریان شناسی تاکید کرد.

به گزارش ایلنا، سیدعباس صالحی در ابتدای این آیین با گرامی داشت سالروز ارتحال حضرت امام خمینی (ره) گفت: در آستانه سالگرد حضرت امام هستیم؛ امام بزرگ مردی بود که تاریخ ایران، تاریخ تشیع و تاریخ اسلام و بلکه تاریخ انسانیت به وجود ایشان مفتخر است. مقام معظم رهبری هم در ۱۴ خرداد سال گذشته درباره شخصیت حضرت امام خمینی (ره) فرمودند «امام خمینی (ره) امام تحول بودند» این به این معنی است که امام‌ها هم روحیه تحول خواهانه داشت و هم حرکت عظیم تحول خواهانه انجام داد.

وی افزود: تحول خواهی حضرت امام در قم از درس‌های اخلاق آغاز شد و آن گونه که شهید مطهری می‌گفت: «ما در تخلص درس‌های ایشان بودیم». بعد از این هم ایشان ملت را در ابعاد مختلف متحول کردند.

صالحی با اشاره به کتب جریان شناسی فکری و فرهنگی در ایران معاصر تاکید کرد: عزیزانی که این کار قابل توجه را به ثمر رساندند و مقدمه‌ای را برای کارهای پسینی آماده کردند به موضوعی پرداختند که نوپدید است زیرا جریان شناسی در ادبیات ما مقوله نوپدید است. ما نظر به شناسی، مکتب شناسی و تاریخ اندیشه داریم اما جریان شناسی یک پدیده تازه از لحاظ مفهومی، مصداقی و روش شناسی است.

وی ادامه داد: جریان شناسی وقتی می‌خواهد

احسان زیور عالم

غلامحسین دولت‌آبادی را بیشتر بابت نقدهای تند و تیزش به جریان تجاری تئاتر می‌شناسیم. نویسنده و مترجم حوزه تئاتر که با دفاع از جریان‌های فکری همچون نوشین و رادی، سعی بر معرفی چهره‌های ناشناخته تئاتر ایران داشته است؛ در سال‌های اخیر در چند مقاله با همراهی آراز بارسققیان، به شکل تئاتر دهه نود ایران حمله کرده است. از دید او و همراه همیشگیش تئاتر امروز ایران محصول نوعی سیاست مبتنی بر بازار است که در آن تئاتر از یک میدان فرهنگی - اجتماعی به کالایی اقتصادی بدل شده است. این دو در کتابی با عنوان

کتاب

وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی:

ایران معاصر به جریان شناسی نیاز دارد

وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی صبح دیروز

در آیین رونمایی از مجموعه کتاب‌های جریان شناسی فکری فرهنگی در ایران معاصر بر ضرورت و نیاز ایران معاصر به جریان شناسی تاکید کرد.

به گزارش ایلنا، سیدعباس صالحی در ابتدای این آیین با گرامی داشت سالروز ارتحال حضرت امام خمینی (ره) گفت: در آستانه سالگرد حضرت امام هستیم؛ امام بزرگ مردی بود که تاریخ ایران، تاریخ تشیع و تاریخ اسلام و بلکه تاریخ انسانیت به وجود ایشان مفتخر است. مقام معظم رهبری هم در ۱۴ خرداد سال گذشته درباره شخصیت حضرت امام خمینی (ره) فرمودند «امام خمینی (ره) امام تحول بودند» این به این معنی است که امام‌ها هم روحیه تحول خواهانه داشت و هم حرکت عظیم تحول خواهانه انجام داد.

وی افزود: تحول خواهی حضرت امام در قم از درس‌های اخلاق آغاز شد و آن گونه که شهید مطهری می‌گفت: «ما در تخلص درس‌های ایشان بودیم». بعد از این هم ایشان ملت را در ابعاد مختلف متحول کردند.

صالحی با اشاره به کتب جریان شناسی فکری و فرهنگی در ایران معاصر تاکید کرد: عزیزانی که این کار قابل توجه را به ثمر رساندند و مقدمه‌ای را برای کارهای پسینی آماده کردند به موضوعی پرداختند که نوپدید است زیرا جریان شناسی در ادبیات ما مقوله نوپدید است. ما نظر به شناسی، مکتب شناسی و تاریخ اندیشه داریم اما جریان شناسی یک پدیده تازه از لحاظ مفهومی، مصداقی و روش شناسی است.

وی ادامه داد: جریان شناسی وقتی می‌خواهد